

הממלכה הקסומה

כתבה: רקיע עפר טבול
איור: ניב טבול

קריאה דיגיטלית לרוחב

שוב הגיע ערב,
בחלון עולה ירח,
גיא ונעמה בדיוק סיימו להתקלח.
"בואו למיטה אהובים", כך אמא אומרת.
והם נכנסים לחדר, מתיישבים, ואז נעמה חושבת -
אבל מה אם שוב תהיה אזעקה?
וגיא, במיטה לידה,
לוחש לאמא ומודיע - "אני לא רוצה שהלילה יגיע".

אמא לוקחת נשימה עמוקה, אוספת את שני הילדים לחיקה.
"בואו אליי, אני רוצה שיחד - בחשיבה יצירתית, ננצח את הפחד"
"אולי", נעמה אומרת, "נדמיין שאנחנו בטירה רחוקה?"
"כן! כן!" גיא זורח,
"ממלכה רחוקה וקסומה שמעולם לא היה בה אורח!"
"ובממלכה שלנו השמיים סגולים, עננים ירוקים, העצים כחולים", מוסיפה אמא בחיוך,
ולשלושתם נהיה נעים בגוף.

בממלכה הקסומה הייתה קהילה של אנשים קטנים ומיוחדים,
שהכי אהבו לאכול ממתקים. אותם אנשים, היו קצת שונים,
כי תמיד תמיד הם היו כנים.
אם מישהו נעלב ישר הוא פרץ בבכי
אם מישהו כעס הוא כעס הכי.
כזה מין עולם שכולם היו פתוחים ותמיד היה ברור איך הם מרגישים.

“ונכון אמא, כשהם היו מפחדים הם תמיד היו ביחד מתחבאים?”
שאל גיא בעיניים גדולות.

אמא הנהנה
“נכון מאוד”.

”וכשמישהו הפגין חשש אבל היה לידו חבר,
הוא תוך שנייה הרגיש שהוא הופך לנמר”
”רעיון אדיר!” נעמה אז אומרת,
”האנשים המיוחדים מחזיקים בתוכם חיות,
שרק ברגע האמת הן מתגלות.
אם צריך אומץ הם הופכים אריות,
אם צריך רוך ועדינות הם גור ארנבות.”
”אז”, גיא מצטרף ואומר,
”אם צריך לראות משהו מרחוק הם היו הופכים
ללהקת אנפות”
”לבנות” מוסיפה נעמה הגדולה.
אמא אליה חיוך חייכה.

דבר נוסף לדעת על האנשים,
הוא שתמיד הם כיוונו לניצחונות קטנים.
להשלים ציור זה לא דבר ברוך, וגם לא לכדרר בכדור.
אם אחד פתאום התרכז והצליח מגדל מגנטים להרים,
כולם הסכימו שזה היה מדהים.
וגם להכין עוגיות, או לסדר את הבובות,
לבנות בלגו עיר קטנה, או להצליח להקשיב בזום למורה.

"רגע" אמרה נעמה,

"איזו מורה?"

"צודקת", אמא צחקה, "זה ממש לא קשור לממלכה".

The background is a dark blue night sky filled with yellow stars of various sizes and shapes. Several constellations are depicted with white lines connecting the stars. A prominent crescent moon is visible in the upper left quadrant. The overall style is simple and illustrative.

הירח גבוה בחלון, ונעמה וגיא כבר רוצים לישון.
"אמא, תגידו" גיא שואל,
"אנחנו תמיד נשאר בישראל?"
"בוודאי" אמא עונה,
ופתאום גם היא קצת שקטה.

"אתם יודעים שבממלכה שלנו, שבה השמיים כחולים, העננים לבנים, והעצים ירוקים, היו לאחרונה קצת ימים קשים. דווקא בימים לא נעימים מתגלים האנשים המיוחדים שכאן גרים, שברגע שמישהו פרץ בבכי דאגו שיהיה לידו חבר אמיתי, כזה שייסע כמו צ'יטה עד קצה המדינה, רק בשביל להביא מתנה קטנה. שגם כשמרגישים שהכל קשה ולא נעים הם מצליחים לעשות מעשים מופלאים - להכין מכתב, לבשל סיר, למצוא כלב שהלך לטייל בעיר, לשאת בלב תפילה, לאפות למישהי עוגה, ובעיקר להיות בכוונה אמיתית וטהורה."

"לכן אהובים", כך אימא מסכמת, "אין כמו ישראל ואין לי ארץ אחרת". היא מכבה את האור, נותנת חיבוק, מדליקה אור קטן, ונותנת נישוק.